

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 12 | primavera 2010

Sumari

Editorial	3
Joan Rigol i Roig	
Acta del jurat del IV Premi Conviure a Catalunya	5
Comiat d'un secretari	6
Ferran Pont i Puntigam	
Notícies de l'Associació	7
Visita dels exparlamentaris aragonesos	8
Josep M. Casals i Guiu	
Conferència sobre la crisi actual	12
Rosa Martí i Conill	
Trobada al Priorat	14
Francesc Vernet i Mateu	
El meu record del Parlament	17
Joan Surroca i Sens	
Trobada anual de l'Associació	19
Llibres	20
Assemblea general ordinària de l'Associació	21
Joan Rigol i Roig i Ferran Pont i Puntigam	
Nova Junta Directiva	23
Flora Sanabra i Villarroya	
Acord relatiu als antics diputats i diputades al Parlament de Catalunya	24
Agraïment i reconeixement als companys de la Junta	26

Consell de redacció: Teresa Capilla i Pujol, Josep M. Casals i Guiu, Maria Teresa Casas i Vives, Ferran Pont i Puntigam. **Fotografies:** Pepe Navarro (coberta, pàg. 2 i 4), Jordi Gumí (pàg. 3), Josep M. Casals (pàg. 8-11, 14-16), Celsona (pàg. 19, font: <<http://picasaweb.google.com/Celsona/EIMiracle#5171274869678219682>>, data: 10 de setembre de 2005, llicència d'ús: Creative Commons). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny i maquetació:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. **Distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** IGOL, SA, Esplugues de Llobregat. **Tiratge:** 650 exemplars. **Dipòsit legal:** B-6.025-2007. **ISSN:** 1887-7893.

Editorial

HOM ATRIBUEIX AMB RAÓ LES CAUSES DE LA DESAFECCIÓ POLÍTICA als mateixos polítics. Però ells sols no tenen el cent per cent de la culpa de la desafecció. Ni pot ser atribuïda aquesta responsabilitat a cadascun d'ells. Són molts els polítics i pocs els qui en donen un mal exemple. Vull parlar de la desafecció atribuïble a la classe política i, sense buscar excuses, també parlaré de la desafecció que és fruit d'un determinat comportament de la nostra societat.

El CEO ens dona les xifres de l'evolució de la desafecció política. Hem passat d'un 62,2%, l'abril del 2008, a un 75,8%, l'octubre del 2009, amb un ritme de creixement constant. I això preocupa molt.

Centrats els partits polítics en el manteniment o en l'adquisició del poder, hem reduït la política a allò que és només immediat i que pot suscitar reaccions a favor nostre i contra els altres partits en l'opinió pública. Per tot això és imprescindible la mediació dels mitjans de comunicació. Recordo una recent trobada amb l'exprimer ministre finès a qui avui tothom reconeix ésser el fomentador d'una política d'èxit i de renaixement social i cívica de Finlàndia. Ens deia que per fer una política de futur calia fer una política que l'impossibilitava de guanyar les properes eleccions.

Fou la política de reclamar esforç i treball i de qüestionar privilegis. I ell va perdre les eleccions. Cal alçar la mirada cap al llarg termini per tal de proposar i exigir treballar conjuntament, societat i polítics, per al futur del país. Estem en aquesta tessitura a casa nostra? Regenerar la política vol dir tractar els nostres compatriotes com a ciutadans responsables i no només com a clients dels serveis que els pretenem donar. Probablement la pugna partidària fa que els convertim més en addictes consumidors del nostre proselitisme per mitjà dels serveis públics que en persones cíviques, compromeses, amb criteri propi.

L'estat del benestar i el progrés generalitzat de l'estil de vida probablement donen només una visió unidimensional de la política: la que únicament valora el progrés econòmic, tot atribuint l'èxit econòmic de la societat a les nostres formacions polítiques, al nostre partit. I els fracassos, al partit contrari.

Així, el perfil general de la política és el d'una baralla permanent, perpètua i previsible de la lluita partidària. Així es fa difícil la connexió entre el món polític i la societat. I molta gent percep avui la manca d'un lideratge fort que faci connectar la política amb el poble.

Però nosaltres sabem que en un país sense política desapareix el sentit del bé comú. Seria un país a mercè dels grups de pressió més interessats, més

poderosos. Cal recordar l'aforisme de Mounier: «L'apolitisme és una deserció espiritual del ciutadà.»

També la societat, no només els polítics, es mou sovint per pura immediatesa. Com si l'important fos viure el moment i d'una manera individual. Entre tots sembla que hàgim assolit que l'última paraula de la convivència humana la té el mercat, el «passar-s'ho bé»... i la beneficència social és només com a torna. L'economicisme que impera deixa pocs marges per a construir una societat fonamentada en valors transversals que exigeixin una fraternitat humana més enllà de la beneficència. Com podem invocar el bé comú en una societat poc propensa a superar l'individualisme, com a cultura generalitzada?

Al meu entendre, no aprofitem aquesta crisi econòmica per a fer front amb dignitat humana als reptes de futur. Ni a casa nostra ni al món. Sembla que esperem que la tempesta amaini i que el vent escampi la boira de la crisi i tot torni a ser com abans. Cal, crec, un regeneracionisme polític i un regeneracionisme cívic, i que ambdós avancin junts.

JOAN RIGOL I ROIG
 Expresident del Parlament
 i president de l'AADPC

Acta del jurat del IV Premi Conviure a Catalunya

A BARCELONA, AL PALAU DEL PARLAMENT, el dia 22 de gener de 2010, a les dotze del migdia, es reuneix el jurat de la quarta edició del Premi Conviure a Catalunya.

Presideix el jurat Vicenç Capdevila i Cardona, membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, juntament amb la vocal Flora Sanabra i Villarroya i els vocals Joan Descals i Esquiús, Jaume Jané i Bel i Magí Cadevall i Soler, també membres de l'Associació, i Maria Antònia Castell, en representació del Departament d'Educació. Actua com a secretari Lluís Pibernat i Riera, cap de l'Àrea de Serveis Educatius del Parlament de Catalunya.

Després de deliberar sobre els diversos treballs presentats, el jurat considera, d'acord amb l'apartat 3 de les bases, que els programes pedagògics presentats pel CEIP Mestre Morera i l'Escola Garbí són objecte de rebre el primer premi, per la qual cosa dota el programa del CEIP Mestre Morera amb dos mil euros i el programa de l'Escola Garbí amb mil euros.

Palau del Parlament, 22 de gener de 2010

El president
VICENÇ CAPDEVILA

El secretari
LLUÍS PIBERNAT

Comiat d'un secretari

DES DEL MAIG DEL 2003 FINS AL FEBRER DEL 2010 he tingut la satisfacció de responsabilitzar-me de la secretaria de la nostra associació. Vaig succeir en el càrrec el company Joan Descals, que havia fet un molt bon treball a la comissió gestora inicial. Aquests quasi set anys darrers han estat un període de força activitat i han comportat, de fet, la consolidació de la nostra associació. Avui som 229 associats que paguem puntualment la quota i que més o menys participem en alguna activitat.

Vull tenir un record especial pels tres presidents que m'han atorgat la seva confiança. Primer, el M. H. Sr. Heribert Barrera, home tot d'una peça i de fermes conviccions nacionals. Després, el M. H. Sr. Joaquim Xicoy, el qual presidia les reunions d'una manera distesa, amb els seus acudits i sempre buscant la unanimitat en els acords de la Junta. Ara, el M. H. Sr. Joan Rigol, molt actiu i sempre amatent a qualsevol demanda dels associats.

Entre les nombroses satisfaccions escau destacar l'edició regular del nostre butlletí. En els anys darrers, en edicions de primavera i tardor. Això ha estat possible per la continuada dedicació de la vocal Teresa Capilla, i també gràcies a la important col·laboració rebuda en tot moment del Departament d'Edicions del Parlament, i especialment de l'editor Narcís Sanjaume.

Una de les temàtiques que m'ha donat més feina ha estat la relativa a les activitats acadèmiques. Costa d'entendre que sigui tan complicat lligar agendes, acordar parers i preparar una taula rodona! Després resulta que tothom té la seva feina i no és fàcil aconseguir participació. Tot amb tot, s'han pogut tractar qüestions de màxima actualitat, com ara l'educació, l'Estatut del 2006, l'ús social del català, la crisi econòmica, etcètera.

Les relacions amb altres associacions homònimes han tingut alts i baixos. Només amb els companys de les Corts d'Aragó hem pogut tenir una relació sistemàtica i cada any hem fet unes jornades tècniques. El bon fer del seu president, Alfonso Sáenz Lorenzo, hi ha ajudat molt. Amb les Balears i amb Andorra les relacions han estat esporàdiques. Em sap greu no haver pogut establir relacions amb el País Valencià, però fins ara no tenien una associació constituïda.

També hi ha tota la qüestió de les trobades, les sortides arreu del país per a conèixer-lo millor i els viatges a Mallorca, l'Alguer i Escòcia. En el *Butlletí* se n'ha publicat les cròniques corresponents, a càrrec de diversos diputats, motiu pel qual m'excuso de comentar-les. Sovint aquestes trobades i sortides han estat motiu d'hores d'agradable companyonia.

I encara un record per les persones que des del Parlament m'han ajudat en la meva responsabilitat. En primer lloc, Teresa Casas i Vives, funcionària de la casa i eficaç col·laboradora en totes les nostres activitats: moltes gràcies, benvoluda Teresa. També dono les gràcies a tot el personal de la casa, des dels uixers fins a la secretària general; tots ens han ajudat en les qüestions pràctiques del nostre dia a dia. Finalment, l'agraïment als successius presidents del Parlament, que sempre han atès les nostres demandes, cadascun amb el seu tarannà. Així, el M. H. Sr. Joan Raventós, amb gran austeritat; el M. H. Sr. Joan Rigol, amb generositat, i l'actual president, el M. H. Sr. Ernest Benach, que ens ha proporcionat un local magnífic. A tothom, moltes gràcies per la col·laboració rebuda.

FERRAN PONT I PUNTIGAM

Antic diputat al Parlament, 1980-1999

Notícies de l'Associació

L'Associació d'Antics Diputats dóna suport a l'estatut i s'adhereix a les accions que el Parlament decideixi dur a terme per defensar-lo

L'Associació d'Antics Diputats (AADPC), que presideix Joan Rigol, ha traslladat a la cambra el seu suport a l'estatut aprovat pel Parlament i les Corts Generals i referendat majoritàriament pel poble de Catalunya, i ha anunciat que s'adhereix a les actuacions que eventualment la cambra decideixi emprendre per defensar-lo.

Rigol ha fet arribar el posicionament de l'AADPC al president del Parlament, Ernest Benach, amb una carta en què li comunica l'adhesió de l'associació a les accions que pugui fer el Parlament en defensa de l'estatut, «atesa la possible modificació restrictiva per part del Tribunal Constitucional». A la carta també demana a Benach que traslladi «a la presidència de la Generalitat el suport de la nostra associació a la llei fonamental de Catalunya i a les accions que calgui dur a terme per garantir-ne la integritat». «La vocació tradicional de Catalunya a favor de l'autogovern impulsa el nostre suport», acaba la carta.

El president va informar de la missiva la Mesa, que va acordar per unanimitat atendre el requeriment de l'associació i que Benach fes arribar l'escrit de Rigol al president de la Generalitat i als presidents dels grups parlamentaris.

Palau del Parlament, 20 de gener de 2010

Visita dels exparlamentaris aragonesos

LA NOSTRA ASSOCIACIÓ HA MANTINGUT CONTACTES i intercanvis amb altres associacions d'antics parlamentaris, però en el cas de l'Associació d'Exparlamentaris de les Corts d'Aragó s'hi ha establert una relació molt cordial que fa que aquestes visites es facin gairebé cada any, alternativament a cada un dels dos territoris, i el 2009 es va escaure que la visita fou a Catalunya, concretament a la ciutat de Barcelona. La durada d'aquestes visites sol ser de dos dies, incloent-hi l'anada i la tornada, de manera que, aquesta vegada, els companys aragonesos i els seus acompanyants van arribar a Barcelona, al parc de la Ciutadella, el divendres 2 d'octubre al migdia i van tornar cap a Saragossa el dissabte dia 3 havent dinat.

El primer objectiu de la visita va ser el Palau del Parlament. Van ser rebuts pel president de la nostra associació, Joan Rigol, i per membres de la Junta, i de seguida es va iniciar el recorregut pel Palau, una visita que es va completar

l'endemà al matí, abans de l'acte acadèmic. La primera fase d'aquesta visita es va acabar a l'hemicicle, on el president Rigol els va fer la salutació de benvinguda, corresposta pel seu president, Alfonso Sáenz, i finalment el president del Parlament, Ernest Benach, els va fer també una cordial al·locució amb què va expressar la seva satisfacció pel fructífer i sovintejat intercanvi entre les dues associacions. Es va dinar al Parlament mateix, amb un estrictament compliment de l'horari previst, atesa la densitat de les activitats del dia. Havent dinat, només una ràpida anada a l'hotel per a deixar les maletes i fer una posada a punt per a la resta de la tarda.

A les cinc va començar la visita al temple de la Sagrada Família, on van escoltar les explicacions del president de la Junta i de l'associació, Joan Rigol, i de l'arquitecte Jordi Faulí. Immediatament va començar la visita a les obres, que fa arribar fins al punt més alt accessible mitjançant ascensors, bastides i escales, una visita excepcional i espectacular per als nostres visitants i per a nosaltres mateixos, que els acompanyàvem, i que ja no serà possible en el futur, quan les obres estaran més avançades i les bastides que hi ha actualment s'hauran retirat.

En acabar la visita, es va oferir un refrigeri a l'edifici de les escoles annex al temple, ja que des d'allà mateix es va marxar directament al Liceu, on aquell dia es representava l'òpera *L'arbore di Diana*, del compositor valencià Vicent Martín i Soler, que a Viena va assolir una fama comparable a la de W.A. Mozart,

i amb qui va arribar a compartir el mateix llibretista. A la mitja part, els nostres convidats també van poder visitar les dependències del Cercle del Liceu.

L'endemà, dissabte, es va completar la visita al Palau del Parlament i es va dur a terme l'acte acadèmic a la sala de grups, al qual estaven convidats tots els nostres associats. En aquesta ocasió el tema va ser «El paper del Senat», i els dos ponents van ser Francesc Pau, advocat i lletrat del nostre Parlament, i Bernardo Bayona, que havia estat vicepresident del Senat en la IV legislatura. Al final de cada ponència hi va haver un animat col·loqui amb la intervenció de molts dels assistents.

Després d'aquest acte acadèmic, ja com a darrera activitat del viatge, i acompanyats d'alguns membres de la Junta, es va anar a visitar el port de Barcelona, com a sortida natural d'Aragó al mar en l'aspecte de trànsit de persones i mercaderies. Allà vam ser molt amablement acollits pel president de l'Autoritat Portuària, Jordi Valls, que va conduir tot el grup cap a una *golondrina*, amb la qual vam anar recorrent les diverses zones del port, mentre ens anava explicant detalladament les seves característiques i el volum dels diversos tipus de trànsit. El recorregut va arribar fins a la nova boca de sortida, ja tocant a l'actual desembocadura del riu Llobregat i ben a prop de les instal·lacions de l'aeroport del Prat. Durant la tornada, a bord del mateix vaixell, es va fer un dinar-bufet molt generós i adequat al lloc i l'hora.

Arribats novament a l'embarcador, tot el grup va agrair al president Valls el seu guiatge i l'hospitalitat, i ja des de l'aparcament del port mateix els amics d'Aragó es van embarcar, aquest cop en terra sòlida, a l'autocar per al viatge de retorn a casa. Cal dir que van ser dos dies molt intensos, però no ben sencers per part nostra, en els quals el programa previst, que era molt atapeït, es va poder complir molt bé i sense entrebancs. Certament que els nostres hostes en van quedar molt contents, i no hi ha dubte que aquesta visita va enfortir encara més el singular lligam que de molt temps ençà hi ha entre les dues associacions.

JOSEP M. CASALS I GUIU

Conferència sobre la crisi actual

EL DIA 16 DE NOVENBRE DEL 2009 es va dur a terme al Parlament de Catalunya una conferència sobre com la crisi actual afecta la macroeconomia i la microeconomia. Hi van participar Xavier Mena, professor d'ESADE, i també Jordi Roglà, president de Càritas, i Mercè Darnell, també de Càritas.

Xavier Mena va fer un repàs dels fets macroeconòmics que ens han portat a la crisi actual, i va destacar que es tracta d'una crisi mundial fruit de la globalització.

L'any 2001 els bancs van abaixar els interessos i la gent es va abocar al crèdit en el moment en què la bombolla de la construcció creixia. Especialment, als Estats Units es donaven crèdits a possibles morosos; els bancs, entre ells, es venien aquests crèdits empaquetats, fet que originà el que s'anomena «actius tòxics», que s'estengueren arreu del món fruit d'aquestes transaccions.

L'any 2007, es talla el finançament internacional, es produeix la fallida d'importantes entitats financeres i els estats es veuen obligats a injectar diners a les entitats financeres per a evitar la pèrdua de confiança en aquestes institucions, i al mateix temps s'abaixen els tipus d'interès perquè el sistema no faci fallida del tot.

El nostre país, en part, s'escapa de l'anomenada crisi financera perquè el Banc d'Espanya utilitza mesures severes per a vigilar els bancs i no deixa entrar actius tòxics. L'onada, però, ha anat arribant, ja que la construcció falla i, consegüentment, creix l'atur i molta gent jove que s'havia endeutat no pot tornar els crèdits. Però el pitjor any no va ser el 2009, sinó que segurament serà el 2010, ja que hi haurà més hipoteques impagades i hi haurà dificultats per a fer arribar a tothom els ajuts socials.

Es parla de la crisi com si fos un tot quan en realitat la crisi és la confluència d'un conjunt de problemes d'una complexitat gran. L'anàlisi ha de destriar entre la crisi financera —problemes dels bancs—, la crisi econòmica —afecta la producció i el consum, i, per tant, ens afecta a tots directament— i la crisi del sistema —hem viscut els darrers temps per sobre de les nostres possibilitats.

Xavier Mena creu que hi ha una certa capacitat per a aguantar el cop, però els joves i els immigrants seran els que tindran més problemes.

Mercè Darnell, amb l'experiència adquirida a Càritas, veu que la crisi afecta gent molt diversa, i planteja un mapa de la pobresa:

Els nous pobres, que fins ara han treballat, s'han hipotecat, han demanat préstecs per tot, sense estalviar, i ara no poden fer front als deutes contrets.

Els petits autònoms, que tenen un negoci que no va bé i no el poden sostenir.

Els anomenats pobres d'anada i tornada, que acudien a Càritas esporàdicament, però ara hi són assidus.

Els immigrants amb poc suport i poca formació que han reagrupat les seves famílies i ara no poden tirar endavant, no poden renovar el permís de residència i queden abocats a la marginació.

Els joves i els immigrants, que són els primers que s'han quedat sense feina.

La gent que viu en habitacions rellogades. Torna a sorgir el que va passar amb la immigració dels anys seixanta.

La gent que viu en una situació de misèria, amb pensions molt baixes o salaris mínims per mantenir una família; és una pobresa estructural.

La gent gran que amb les pensions que cobren ajuden els fills a tirar endavant.

El mapa que presenta Darnell és divers i té problemes difícils de solucionar.

Jordi Roglà, de la seva banda, posa de manifest una realitat que tots palpem; els estats han posat recursos públics a les entitats financeres, però aquests diners no arriben als afectats directament per la crisi.

Com a fet positiu, vol destacar que en plena crisi observen moltes mostres de solidaritat i generositat, valors positius en una situació que és negativa en gairebé tots els aspectes.

Estima que el col·lectiu més perjudicat per la crisi són els nens de les famílies amb necessitats, perquè tot això els impacta fortament en l'edat de creixement, fet que els marcarà per sempre. A Càritas estan fent proves pilot per a garantir l'educació en el col·lectiu que va de 0 a 6 anys. Roglà diu, tot fent un símil amb el medi ambient, que la nostra societat futura no serà insostenible només des del punt de vista mediambiental, sinó que també ho serà perquè els nens que han passat aquesta crisi hauran de ser atesos en el futur perquè els afectarà la situació viscuda.

Càritas vol treballar en la prevenció, tot i que dedica molts recursos als processos assistencials per a l'atenció diària.

Estima que per a sortir d'aquesta crisi cal un creixement en els valors i aconseguir que la cohesió social sigui el valor principal. Vol caminar cap a les incentivacions de la gent i disminuir els subsidis perquè les persones trobin la dignitat, ja que a ningú no li agrada viure de subsidis.

En el torn de preguntes es va comentar que, desgraciadament, l'atur anirà en augment, el subsidi de l'atur s'acabarà i segurament els joves demanaran feina com sigui encara que inicialment s'hauran de retallar determinats drets. Ve una època d'austeritat.

També és probable que en el futur moltes persones tinguin problemes per a reincorporar-se a la feina, perquè les situacions viscudes ho faran difícil, ja que hauran acumulat malalties psíquiques, tristesa, misèria, depressions i addiccions, entre d'altres.

Tot el que van comentar els experts va ser molt interessant, però també van indicar que hi ha capacitat per a aguantar aquesta mala situació actual. Esperem que sigui així i que, d'aquí a un temps, en puguem fer una valoració i extreure'n bones lliçons.

ROSA MARTÍ I CONILL

Exdiputada al Parlament de Catalunya

Trobada al Priorat

LA JUNTA DIRECTIVA DE L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS al Parlament de Catalunya tingué la reunió mensual al poble de Siurana del Priorat. Aquest lloc, enlairat i rodejat de penya-segats, fou el darrer baluard sarraí de Catalunya. La història i la llegenda s'hi barregen formant una boirina que embolcalla el poble i la feréstega bellesa que l'envolta.

La reunió es dugué a terme al matí, després d'una breu visita al poble, al llegendari castell i al cingle del Salt de la Reina Mora, a l'església romànica i al museu, acompanyats sempre dels membres de la família Roig, pilars i conservadors del lloc.

A la tarda, a la vila de Capçanes, visitarem la Cooperativa Agrícola, una de les capdavanteres de la comarca del Priorat en la producció, l'elaboració i la venda de vi, especialment el vi destinat a comunitats jueves. Acompanyats del president de la cooperativa, el senyor Blanch, visitarem els diversos departaments i instal·lacions del Celler Cooperatiu.

A prop del Celler, hi ha el monument a Carraslet, un guerriller prioratí. Aquest monument fou subvencionat pel Departament de Cultura quan n'era conseller el Molt Honorable Senyor Joan Rigol.

Pere Joan Barceló i Anguera, anomenat *el Carraslet*, nasqué a Capçanes el 1682 i morí a Àustria pels volts del 1740, amb el grau de coronel de l'exèrcit imperial. Després de l'ensulsiada de l'11 de setembre, foren els guerrillers prioratins, comandats pel Carraslet, els que continuaren una lluita aferrissada i suïcida cridant a tots els vents que Catalunya no era morta... Però els aliats signaren la pau amb Espanya.

Els lluitadors catalans restaren abandonats i traïts. Alguns s'exiliaren, d'altres continuaren desesperadament la lluita retornant a les muntanyes. A aquells patriotes, ara els anomenaven *bandolers*. Sempre, a cada època, l'opressor ha trobat una denominació pejorativa per als que lluiten per la llibertat i la independència. Acorralats i perseguits com salvatgines, anaren caient per les carenes del Montsant, per les alteroses cingleres de Llaberia o per les muntanyes de Prades. I finalment caigueren en l'oblit...

Un capvespre va aparèixer una vela a l'horitzó d'una petita cala, entre Cambrils i el Coll de Balaguer, al peu de les muntanyes que separen el Priorat del Baix Camp. Silenciosament, la nau arribà a la platja. Un home, coneixedor del terreny, prengué terra, s'endinsà al bosc i desaparegué grim pant muntanya amunt. Tres dies després, a la posta de sol, tornà la misteriosa nau: toca terra, l'home surt

del bosc, puja a bord, la nau pren vela empesa pel vent de ponent —el vent de ponent!— i s'endinsa mar enllà. L'home resta dret, immòbil a la popa, mirant la terra que s'allunya. Llavors alça el braç i, fent un gest de comiat, diu adéu per sempre a Catalunya.

Amb aquest gest el trobareu, forjat en bronze, a l'entrada de la seva vila nadiua, al peu de les muntanyes del Montalt i Llaberia. Al peu d'aquest monument, la Junta, acompanyats del senyor batlle i dels regidors de la vila de Capçanes, férem ofrena d'un ram de flors tot cantant l'himne nacional de Catalunya.

FRANCESC VERNET I MATEU

El meu record del Parlament

VAIG SORTIR ELEGIT DIPUTAT L'ANY 1999, en un moment en què no m'anava gens bé perquè feia poc que havia començat a gaudir d'un any sabàtic. Per circumstàncies absolutament atzaroses, que ara no cal detallar, vaig formar part d'una llista i m'ho vaig agafar bé. Crec que, de la mateixa manera que cal pagar els impostos que rever-tiran en bé de tots (ep!, exceptuo els casos d'objecció de consciència quan, com en el meu cas, no volem que ni un cèntim vagi a l'exèrcit), també tenim el deure de dedicar un temps a la col·lectivitat, i si és en el lloc de màxima representació ciutadana, el deure sovint hauria de ser satisfacció.

Sóc de l'opinió que un dels mals de la política és que qui exerceix un càrrec sol quedar-s'hi massa temps. Per pura coherència, doncs, em vaig proposar exercir de diputat una sola legislatura. Van ser quatre anys que, com la mateixa vida, tingueren cara i creu. Van ser temps difícils, ja que va coincidir amb tres operacions, de vida o mort, a la meua dona. Són sofriments dels quals tardes a refer-te. Però no va ser aquesta l'única circumstància que marca negativament els dos darrers anys de la meua vida parlamentària. També hi hagueren fets de la mateixa política que em deixaren desorientat. És que no sabia on em ficava? I tant que ho sabia! Però la realitat sovint supera la previsió.

El Parlament se suposa que és el lloc de representació política dels ciutadans i on els diputats exerceixen el càrrec lliurement perquè tenen un cap per a pensar, orelles per a escoltar, boca per a parlar... en fi, que no, que no és així. Un diputat, una diputada, només pot ser-ho si no pensa; si pensa ja no pot ser diputat, perquè qui pot pensar solament és un reduït grup que determina el que cal votar i determina qui i quan pot pensar. Resulta molt car mantenir un Parlament de cent trenta-cinc diputats quan n'hi hauria prou amb una reunió d'una persona de cada grup parlamentari per a decidir exactament el mateix, i, així, ens estalviaríem viatges i despeses i, sobretot, la vergonya que comporta per a professionals de provada solvència ser tractats com criatures sense ús de raó. Algú pot dir que això no és cert, que els diputats parlen al Parlament. Sí, parlen els que segueixen els criteris dels de dalt de cada grup; quan algú gosa opinar d'una manera diferent, ni que sigui una vegada, queda estigmatitzat i, si convé, li tapen la boca per sempre més.

No vaig comprendre com jo, que era a l'oposició, no podia votar a favor d'algunes propostes del grup que defensava el Govern quan, segons el meu criteri, eren assenyades. De la mateixa manera que considerava surrealista que

les meves iniciatives moderades i amb bona disposició per a consensuar-les eren sistemàticament rebutjades pels qui representaven el Govern. Més que cercar bones solucions per al país els plenaris eren una representació teatral en la qual els papers dels intèrprets eren prèviament estudiats. I encara sort que els diputats de la Comissió de Política Cultural, de la qual formava part, eren persones sensates i feien el que podien per arribar a acords. Acords que eren mal vistos pels de dalt d'uns i altres...!

Potser només en un parell d'ocasions se'ns va donar llibertat de vot. Una d'elles va ser a l'hora de votar la llei sobre els drets d'informació concernent la salut. Es debatién les voluntats anticipades. Sorpresa majúscula! La dispersió de vot va ser total. Els colors de les pissarres que indicaven el sentit dels vots dels diputats no van quedar agrupats de la manera habitual. En els grups hi hagué vots positius, negatius i abstencions. No seria això el més natural? Es va dir que es donava llibertat de vot en tractar-se d'un cas de consciència. Caram! I a l'hora de decidir si es prioritza el transport públic o el privat, o de dissenyar una carretera que malmena tot un paisatge, no són casos de consciència? És que ja no tenim consciència per a res més? Els resultats, efectivament, són més que contundents: la consciència ha desaparegut sovint de les decisions polítiques. La ciutadania no entén tanta disciplina pròpia de les casernes i ensuma que són els interessos de grups econòmics els qui dissenyen les polítiques que veritablement influiran i faran que unes carteres siguin cada vegada més plenes i d'altres cada dia més buides. Això sí que per mi és motiu de consciència. Les darreres voluntats... què voleu que us digui...

El cert és que hi hagué moments que representen l'altra cara de la moneda. Bons moments, com ara l'acte de lliurament de la medalla d'honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, al pare Miquel Batllori i, *in memoriam*, a Ernest Lluch. Va ser una cerimònia oficiada excel·lentment per un bon president, Joan Rigol, amb parlaments magnífics i un concert exquisit de música de cambra com a cloenda. Recordo amb goig les sortides de treball a diversos indrets de Catalunya de la Comissió de Política Cultural presidida per Joaquim Ferrer, amb qui m'uneix una bona amistat des d'aleshores; l'aprovació de la llei de foment de la pau, tan costosament treballada, consensuada fins a l'extenuació, o la d'arxius i documentació, exemple també d'un bon diàleg entre interlocutors assenyats i preocupats per aconseguir una bona feina.

Valoro molt positivament els magnífics i eficients tècnics i el personal dels diversos departaments del Parlament. Els recordo com un tipus de funcionari diferent de tots els que he conegut, una veritable joia. És un personal amb capacitat per a assessorar, i els serveis de biblioteca i documentació facilitaven formar-me un criteri sobre les qüestions que es tramitaven. Els polítics haurien de ser ciutadans que en un moment determinat de la seva vida representen altres ciutadans i voten propostes després d'estudiar-les. Són els tècnics els qui han de tenir continuïtat per a facilitar aquest assessorament professional i qualificat. Els polítics, com més frescor aportin, millor. O és que ningú s'adona que la professionalització i altres deficiències de funcionament fan que el sistema polític actual hagi quedat totalment obsolet? Quan tardarem a assabentar-nos que una

part importantíssima de la joventut es mofa d'aquest teatre i comença a cercar solucions al marge de la política oficial? La crisi profunda de la política, com la de les esglésies, és per haver oblidat que és l'autenticitat allò que mou l'entusiasme. Els dogmes i les seguretats porten a la mort. Només la llibertat vivifica.

JOAN SURROCA I SENS

Trobada anual de l'Associació

Proposta per a l'any 2010: Solsona

Dijous, 6 de maig de 2010

A les 9 del matí, sortida en autocar de la porta del Parlament.

A les 11 del matí, trobada, a la plaça del Camp de Solsona, amb els companys Ramon Llumà, Joan Serra i Francesc Xavier Ballabriga.

Per a qualsevol dubte de les persones que hi vagin directament, cal trucar a **Joan Serra (609 045 065)**.

Visita a l'ajuntament, on es farà una recepció i les salutacions; a la catedral; al Museu Diocesà, i al pou de gel.

A 2/4 de 3 del migdia, sortida amb l'autocar, per anar a dinar al restaurant Gran Sol. (Preu: entre 25 i 30 euros)

A 2/4 de 5 de la tarda, sortida per anar a visitar el Miracle i tornada a Barcelona.

Retable barroc del Santuari del Miracle (Riner, Solsonès). Autora: Celsona.

Llibres

Xavier Latorre i Piedrafita

Història de l'aigua a Catalunya

2a edició, febrer del 1998. 22 x 30,5 cm. 406 pàgines.

Llibre profusament il·lustrat, que tracta d'una manera extensa i documentada els diversos aspectes relacionats amb l'ús de l'aigua a Catalunya, com ara la descripció de la xarxa hidrològica, aspectes legals i administratius de l'ús que se'n fa, i la planificació hidrològica, els abastaments, els aprofitaments industrials, els regs i les principals obres de regulació i endegament dels rius. També inclou referències extenses a les inundacions històricament registrades, a la navegació fluvial, a les aigües termals i les aigües minerals i a l'ús de l'aigua en la cultura i el lleure. Tot plegat conforma una bella obra que permet conèixer a bastament els diferents aspectes relacionats amb l'aigua al nostre país.

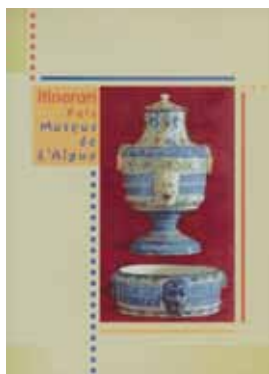

Xavier Latorre i Piedrafita

Mòdul de sensibilització mediambiental

1a edició, febrer del 2000. 17 x 24 cm. 163 pàgines.

Llibre de caràcter eminentment didàctic, estructurat en quatre objectius generals, desenvolupats en catorze temes, que inclouen els conceptes mediambientals bàsics, els problemes mediambientals, les respostes institucionals i socials, i el coneixement del medi ambient. En el detall dels temes es tracten la contaminació atmosfèrica, de les aigües i del sòl, el deteriorament del medi rural i urbà, les respostes legislatives i les principals organitzacions actives en temes ambientals.

Xavier Latorre i Piedrafita

Itinerari pels museus de l'aigua

1a edició, 2000. 17 x 24 cm. 93 pàgines.

Descripció sistemàtica de dinou museus de Catalunya que incideixen en el tema de l'aigua, amb la indicació de l'adreça, els telèfons i els horaris o les condicions de visita, i les característiques més rellevants, com ara els antecedents, la història, la temàtica específica i els principals materials exposats.

Assemblea general ordinària de l'Associació

Resum de l'acta (12 de febrer de 2010)

Hi assisteixen vint-i-vuit associats, entre els quals tota la Junta Directiva.

Vots rebuts per correu: 59

Total de votants: 28 + 59 = 87

Obre la sessió el president, Joan Rigol, qui adreça unes paraules de ben-vinguda i agraïment als associats i recorda el paper que correspon als antics diputats per a fomentar la bona convivència amb dignitat. Recorda la necessitat de promoure el civisme, i esmenta el Premi Conviure a Catalunya. Manifesta la seva preocupació per Catalunya com a nació i demana el compromís cívic de tothom per a superar l'actual i greu desafecció política.

El secretari, Ferran Pont, dóna lectura a l'acta de l'assemblea anterior, tinguda el dia 13 de febrer de 2009, la qual s'aprova per assentiment.

Es procedeix a l'elecció —anunciada anteriorment en el temps i la manera oportuns— de cinc vocals de la Junta.

Participen en la votació vint-i-vuit associats presents en l'acte, i s'han rebut cinquanta-nou vots per correu; en total, vuitanta-set vots. Els resultats de la votació són els següents:

Trini Neras	78 vots
Rosa Barenys	62 vots
Josep M. Casals	57 vots
Teresa Capilla	55 vots
Joan Besa	36 vots

El president felicita els cinc membres nous de la Junta i aprofita l'ocasió per a agrair la dedicació i el bon treball que han fet durant vuit anys els membres Manel Ferran Bauzà, Ferran Pont i Francesc Vernet, que han acabat el mandat.

El secretari llegeix la Memòria d'activitats de l'any 2009:

3 d'abril: Trobada a Lleida, visita al Museu Diocesà i a la Paeria. Dinar amb cinquanta-quatre persones.

18 de maig: Acte oficial de lliurament del tercer Premi Conviure a Catalunya, al Parlament.

8 de juny: Viatge a Escòcia, amb visita i sessió de treball al Parlament escocès.

2 d'octubre: Jornada al Senat amb l'Associació d'Exparlamentaris de les Corts d'Aragó.

16 de novembre: Conferència sobre la crisi, amb Xavier Mena, d'ESADE, i Mercè Darnell i Jordi Roglà, de Càritas.

Atenent els diversos precis formulats en el transcurs de la darrera assemblea, la Junta va preparar un esborrany de normativa sobre les relacions del Parlament amb els antics diputats. L'esborrany s'ha transformat en un acord ferm de la Mesa del Parlament, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* amb data del 18 de gener de 2010, i se'n reparteixen còpies als assistents. El president destaca la importància de l'acord i agraeix el bon treball fet pels gestors. Recorda el paper del promotor inicial, Manuel Ferran Bauzà, i de l'impulsor final, Higiní Clotas.

S'informa que s'han publicat puntualment els butlletins de primavera (especial i reivindicatiu de la Llei electoral de Catalunya) i tardor. S'agraeix l'esforç fet per la vocal responsable, Teresa Capilla, i pel Departament d'Edicions del Parlament.

Hi ha 439 antics diputats i 229 associats, és a dir, un 55 % del total. Durant l'any hi ha hagut dues baixes per defunció (Antoni Farrés i Jordi Solé) i una alta.

La Junta de l'associació s'ha reunit cada mes a la seu del Parlament. En les reunions mensuals s'han anat resolent les diverses qüestions de tràmit que s'han plantejat, i s'han debatut possibles activitats. S'ha disposat, en tot moment, del suport logístic aportat per Teresa Casas, cap de Serveis de l'associació.

A continuació, la tesorera, Rosa Martí, presenta els comptes de l'any 2008. El romanent amb data de l'1 de gener de 2009 era de 2.972 euros, i amb data del 31 de desembre de 2009 era de 1.904 euros. Per quotes s'han cobrat 5.021 euros. El dèficit de 1.068 euros correspon als accèssits del tercer Premi Conviure a Catalunya, que es cobreix amb els romanents. Es recorda que l'associació té un dipòsit a termini a Caixa Sabadell de 10.000 euros.

Un cop sotmesos la Memòria i els comptes a votació són aprovats per assentiment.

A continuació, la vocal responsable Flora Sanabra llegeix el veredict del jurat del quart Premi Conviure a Catalunya. El primer premi s'ha dividit en dos: 2.000 euros per al CEIP Mestre Morera, de Barcelona, i 1.000 euros per a l'Escola Garbí, de Lleida.

El secretari llegeix la proposta d'activitats per a l'any 2010.

Per al mes de març es preveu fer una visita col·lectiva a la nova seu de la Sindicatura de Comptes, convidats pel síndic, i també associat, Rafael Ribó.

A l'abril es durà a terme la trobada anyal, amb una visita a la catedral i al Museu Diocesà de Solsona i al Miracle, i amb un dinar al Parador de Cardona.

Per a la primeria de juny es prepara un viatge a Sicília per a establir relació amb l'Assemblea Regional Siciliana i per a conèixer l'illa que ha tingut tants lligams amb Catalunya. S'ha enviat una carta a tothom i es demana que es faci una preinscripció aviat.

L'activitat acadèmica de tardor s'ha de concretar i es demanen propostes. Sembla que hi ha força assentiment entorn del greu problema de la desafecció política de la gent.

A més, es convocarà el cinquè Premi Conviure a Catalunya, s'editaran dos butlletins i s'informarà amb antelació suficient de totes les activitats esmentades.

A continuació, la tesorera, Rosa Martí, presenta el pressupost per a l'any 2010. Es preveuen uns ingressos de 5.400 euros i unes despeses de 5.000 euros.

Sotmesos a votació tant la proposta d'activitats per al 2010 com el pressupost, són aprovats per assentiment.

En el torn obert de paraules, hi ha tot un seguit d'intervencions dels assistents, de les quals seguidament es fa un resum.

Manuel Ferran Bauzà presenta unes mostres del possible nou carnet dels antics diputats, i reivindica que sigui idèntic que el dels diputats en actiu, amb la indicació de la legislatura. (Quan se sol·liciti, s'ha de lliurar una fotografia digital d'un mínim de cinc píxels.)

Josep M. Casals recorda la possibilitat de tenir el carnet de l'associació. Qui el vulgui l'ha de sol·licitar, adjuntant tres fotografies, a Teresa Casas.

Xavier Bada proposa que l'activitat acadèmica es faci sobre «El dret a decidir».

Joan Rigol insisteix que es tracti el tema de la desafecció política.

Exhaurit l'ordre del dia previst, la sessió s'aixeca a la una del migdia i vint minuts del dia 12 de febrer de 2010.

El president
JOAN RIGOL I ROIG

El secretari
FERRAN PONT I PUNTIGAM

Nova Junta Directiva

(Reproduïm a continuació la carta que l'Associació ha adreçat a tots els associats.)

Benvolguts associats,

Em plau comunicar-vos que de la reunió anual de l'assemblea de la nostra associació, tinguda a la seu del Parlament el dia 12 de febrer passat, en va emanar la nova Junta Directiva, integrada per:

President

Joan Rigol i Roig

Secretària

Flora Sanabra i Villarroya

Tresorera

Rosa Martí i Conill

Vòcals

Francesc-Xavier Bada i Amatller

Rosa Barenys i Martorell

Joan Besa i Esteve

Teresa Capilla i Pujol

Josep M. Casals i Guiu

Ricard Fernández Deu

Jaume Jané i Bel

Trinitat Neras i Plaja

La Junta resta a la vostra disposició per a qualsevol suggeriment, pregunta, col·laboració o aportació que ens vulgueu fer arribar.

Aprofito l'escaiença per a fer-vos a mans una fotocòpia de l'Acord relatiu als antics diputats al Parlament de Catalunya, publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* amb data del 18 de gener de 2010.

D'acord amb l'apartat f de l'Acord esmentat, per a la credencial convindria que enviéssiu una fotografia digital, per mitjà de correu electrònic, a Teresa Casas, amb les característiques següents: una fotografia de 10 x 15 cm, en format digital, amb una resolució de 150 píxels per polzada.

Recordeu que continuem tenint la possibilitat de fer-nos una revisió mèdica preventiva cada any. Per a qualsevol dubte o pregunta sobre aquesta qüestió, us podeu dirigir a Francesc Xavier Duch.

Ben cordialment,

FLORA SANABRA I VILLARROYA

Acord relatiu als antics diputats i diputades al Parlament de Catalunya

Antecedents

La Mesa del Parlament manifesta que les persones que han tingut la representació democràtica de la ciutadania han de continuar mantenint un nivell de consideració adequat a la important funció representativa que han exercit, tot i tenir en compte que d'acord amb el que estableix l'article 16 del Reglament del Parlament el finiment del mandat comporta la pèrdua de les prerrogatives atribuïdes. Per aquesta raó la Mesa del Parlament adopta aquest acord relatiu als drets i els deures dels antics diputats i diputades al Parlament de Catalunya.

I. Objecte de l'acord

1. Aquest acord regula els drets i els deures dels antics diputats i diputades al Parlament de Catalunya.
2. Aquest acord s'aplica als diputats i diputades que deixen de tenir aquesta condició per finiment de llur mandat.

II. Àmbit d'aplicació

L'àmbit d'aplicació d'aquest acord és el territori de Catalunya.

III. Drets i deures dels antics diputats al Parlament de Catalunya

1. Els drets dels antics diputats i diputades al Parlament de Catalunya són:

- a) Tenir lliure accés a les dependències del Parlament i poder utilitzar-ne els serveis.
- b) Poder assistir a totes les sessions del Parlament no secretes, amb la comunicació prèvia als serveis de protocol del Parlament.
- c) Ésser tractats amb la consideració deguda pel personal funcionari del Parlament.
- d) Conservar el tractament d'«il·lustre senyor» o «il·lustre senyora».
- e) Poder assistir als actes organitzats pel Parlament i ocupar-hi, si escau, un lloc específic assignat pels serveis de protocol del Parlament.
- f) Disposar d'una credencial, anàloga a la dels diputats en actiu, que acrediti aquesta condició en la legislatura o les legislatures que corresponguin.
- g) Gaudir dels ajuts econòmics fixats per la Mesa del Parlament i dels complements de pensió de jubilació, segons la normativa vigent en cada moment.
- h) Ésser-ne anunciat, si s'escau, el traspàs en els mitjans de comunicació i invocar-ne el record en la primera sessió parlamentària següent a l'òbit.

2. Els deures dels antics diputats i diputades al Parlament de Catalunya són:

- a) Mantenir en tot moment el respecte degut a les institucions, als símbols i a les autoritats democràtiques de Catalunya.
- b) Abstenir-se d'utilitzar la condició d'antics diputats o diputades en l'exercici de tot tipus d'activitats mercantils.
- c) Participar com a consultors, si així són requerits, en els tràmits legislatius.
- d) Participar com a observadors, si així són requerits, en processos electorals i situacions excepcionals en altres països.

IV. Protecció institucional del Parlament

1. Els antics diputats i diputades gaudeixen de la protecció institucional del Parlament.

2. Els antics diputats i diputades que considerin vulnerats els drets reconeguts per aquest acord es poden adreçar al president o presidenta del Parlament per a demanar-li empara.

Palau del Parlament, 22 de desembre de 2009

La secretària primera
Lídia Santos i Arnau

El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual

Agraïment i reconeixement als companys de la Junta

EL DIA 12 DE FEBRER DEL 2010, L'ASSOCIACIÓ d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya va celebrar l'assemblea anual. D'acord amb els Estatuts de l'associació, tres companys de la Junta han hagut de deixar de formar-ne part perquè ha acabat el mandat de vuit anys corresponent. Els membres de l'associació que han deixat el mandat són el secretari, Ferran Pont, i dos vocals, Francesc Vernet i Manuel Ferran Bauzà.

Els membres de la Junta volem agrair a aquestes tres persones l'esforç, el treball i la dedicació voluntària a l'associació durant el temps que han estat membres de la Junta Directiva.

Cal destacar, amb tot el respecte, la dedicació constant del secretari, Ferran Pont, exercida sempre amb honestedat, respecte i rigor.

De Francesc Vernet, entre altres coses, cal destacar el gran esforç que ha fet i el patriotisme i l'estimació envers el nostre país.

De Manuel Ferran Bauzà, cal remarcar-ne la cordialitat, el respecte i la justícia per sobre de tot, però volem destacar un treball que li vam encomanar i que va ser publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, sobre l'Acord adoptat per la Mesa del Parlament, el 22 de desembre de 2009, referent a la regulació dels drets i els deures dels antics diputats al Parlament de Catalunya. Aquest llarg treball que ha dut a terme el bon amic Bauzà és establert per a tots els antics diputats al Parlament de Catalunya que tinguin aquesta condició. Se li ha de reconèixer i agrair aquesta gran tasca, i creiem que és de justícia destacar la feina ben feta que ha dut a terme.

Moltes gràcies per tot a tots tres. Han deixat empremta en les actes de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.

LA JUNTA DE L'AADPC